

мостъ, като се мжчехъ да се завържа за кормилото съ единъ ремикъ. Капитана го нѣмаше; той бѣ слѣзълъ вече долу при машинитѣ, чиито напоръ се чувствуваше силно. Кораба трептѣше като ранено животно, което издѣхва. Нашитѣ миди отдавна бѣха отнесени, и тѣхниятъ мирисъ не се чувствуваше. Сега миришеше морето. Остра мизантропия на водорасли напои въздуха, изъ който фърчеше като малки облачета пѣна, изкочила изъ разярената уста на океана. Глухо туптение идваше изъ дѣното на морето и купчина водорасли изскубнати изъ дѣното се мѣркаха по гребенитѣ на грамаднитѣ вълни. Адскиятъ писъкъ на вѣтъра можеше да се сравни съ рева на хиляди сирени. Отъ минута на минута се чувствуваше, че нѣщо на притега къмъ морскитѣ глбини; цѣлия параходъ треперѣше и скърцаше като въ предсмъртна мжка. Бѣше вече съвършено тъмно. Почна да се свѣтка. Дъждътъ не се усѣщаше — всичко бѣше вода, и горе и долу. Като че ли морето и небето се бѣха съединили. Ние нѣмахме вече цель. Заблуденъ, азъ стискахъ кормилото, и нищо не можехъ да направя. Като че ли бѣхъ скованъ. Сега господарь бѣше — стихията. Всичко умрѣ предъ нея: чувства и разумъ. Една студена струя ме облѣ, — азъ се свѣстихъ. Въ тѣзи страшни минути почнахъ да се моля. Моитѣ устни почнаха несъзнателно да мѣлвятъ една молитва, която знаехъ отъ детинство. Защото вече нищо не можеше да помогне. Не знаехъ дали потъваме, или още плуваме. Една свѣткавица ми даде възможность да видя, че 2-тѣ мачти бѣха вече счупени. Тѣ бѣха повиснали на едната страна и цѣлия ко-